

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 17 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 46

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον
Τοῦ χάκου! Πέρασαν ἀπὸ μπρο-
στά τους ὅλοι κι' ὅλες, ἐκτὸς ἀπ' τὸν
παπὰ. Φαίνεται πὼς ὁ αἰδεσιμώτα-
τος εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴν πεισινὴ πόρτα
τῆς ἐκκλησιᾶς, κι' ἐνῶ οἱ συγκλη-
ρονόμοι τὸν περιμέναν ἀκόμα, στὴ
μπροστινὴ, ἐκεῖνος θὰ βρισκόταν κιό-
λα στὸ σπίτι του.

— Λοιπὸν στὸ σπίτι του
καὶ μεῖς! φώναξε ὁ καπε-
τάν-Ἀντιφέρ, ὅταν ἔμει-
ναν πιά μόνοι κι' ὁ νεω-
κόρος ἐκλείνε τὴν ἐκκλη-
σιὰ Ὁδὸς Νόρθ-Μπρίτζ,
ἀριθμὸς 17. Ἐμπρός!

— Μὰ, θεῖτε μου...

— Καὶ πρὶν πλαγιάσῃ,
πρόσθεσε ὁ τραπεζίτης.

— Μὰ, κ. Ζαμπουκό...

— Δὲν χρειάζονται πα-
ρατηρήσεις, Ζυχέλ!

— Κι' ὅμως, θεῖτε μου,
ἔχω νὰ κάμω μιὰ σπου-
δαία!

— Πάνω σὲ τί;

— Στὸ κήρυγμα...

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέ-
ρει τὸ κήρυγμα;...

— Μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ
πολύ!

— Κοροῖδεύεις, Ζυχέλ;

— Καθόλου! Ἀκοῦστε
μόνο τί εἶπε στὸ κήρυγμά
του ὁ αἰδεσιμώτατος Τρυ-
κόμελ...

Κι' ὁ Ζυχέλ, μὲ λίγα
λόγια, τοὺς ἐξήγησε.

— ὦ, καινούργια κερα-
μίδα! φώναξε ὁ Ζιλδὰς,
ποῦ πίστευε τώρα στὸ θη-
σαυρὸ ὅσο σχεδὸν κι' ὁ
Ἀντιφέρ.

— Δυστυχία μας! μουρ-

μούρισε χλωμιάζοντας κι' ὁ Ζαμπουκό.

Μὰ κι' ὁ Σαοὺν κατσούφιασε, ἂν
κι' ἔκανε πάντα πὼς δὲν καταλα-
βαίνει. Ὁ Ἀντιφέρ ὅμως ἔβαλε τὰ
γέλια. Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀνι-
ψιό του:

— Κουτεντέ, τοῦ εἶπε, ἔ, κουτεν-
τέ! Δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν πὼς αὐτὰ τὰ

λένε μόνο οἱ ἀπένταροι; Γιὰ δὲς του
ὅμως τοῦ κυρίου Τρυκόμελ τὰ τριαντα-
τρία ἑκατομμύρια ποῦ πέφτουν στὸ
μερτικό του, καὶ θὰ ἰδῇς ἂν θὰ τοῦ
ἐρθῇ ἡ ἰδέα νὰ τὰ πετάξῃ στὴ θά-
λασσα!

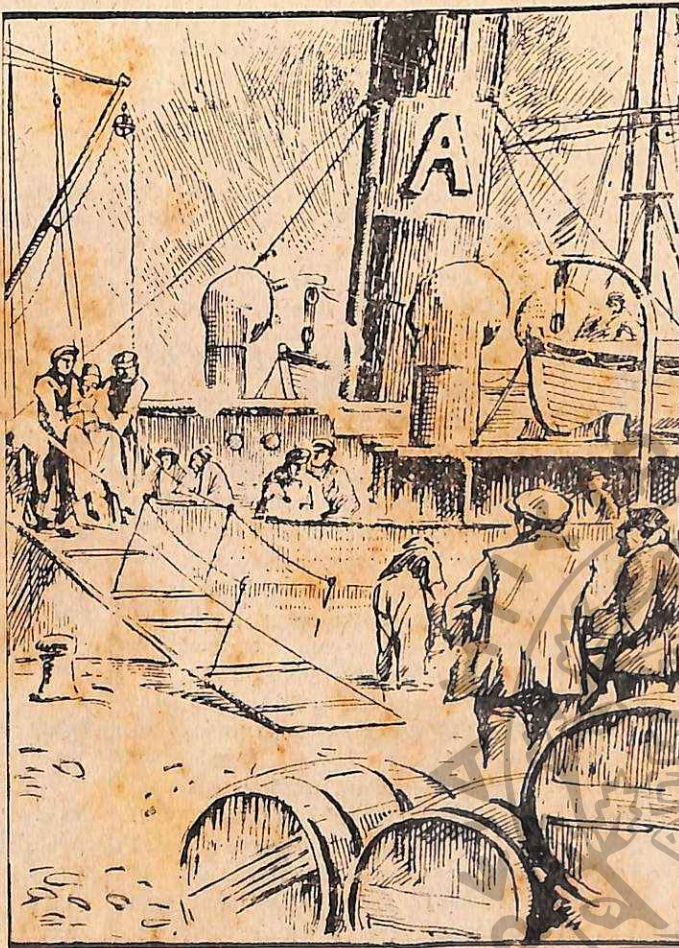
Ποῖός ξέρεῖ! Ὁ Ἀντιφέρ μπορεῖ
νὰ ἔχει καὶ δίκιο. Ὅπως δὲ ἦτοτε, ἐπειδὴ
ἦταν ἀργά, ἀποφάσισαν νὰ φήσουν
ἡσυχο γι' ἀπόψε τὸν παπὰ στὸ σπίτι
του. Καὶ γύρισαν κανονικὰ στὸ ξενο-
δοχεῖο τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὅπου ὁ Ἀντιφέρ κι' ὁ
Ζαμπουκό τὰ βρῖσκουν
μπαστούνια μ' αὐτὸν
τὸν παπὰ-Τρυκόμελ.

Τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦ-
σε ὁ αἰδεσιμώτατος ἦταν
στὴν περίφημη συνοικία
τοῦ παλαιοῦ Ἐδμψούργου
ποῦ τὴν ἔλεγαν Κανον-
γκάιτ. Στὸν ἴδιο δρόμο
ἦταν καὶ τὸ ἱστορικὸ σπίτι
τοῦ Τζῶν Κνέξ, ποῦ τὸ
παράθυρό του, κατὰ τὰ
μέσα τοῦ ΙΖ' αἰῶνα, ἀνοι-
γόταν τόσο συχνά, γιὰ νὰ
κατηχῇ τὰ πλήθη ὁ μεγά-
λος αὐτὸς σκῶτος ἀναμορ-
φωτής. Τὸ ἴδιο βέβαια θὰ
ἔκανε τώρα κι' ὁ Τρυκό-
μελ, ἂν τὸ παράθυρό τῆς
κάμαράς του ἦταν πιὸ χα-
μηλά. Δυστυχῶς βρισκό-
ταν στὸ τρίτο πάτωμα, καὶ
πὼς μπορούσε νὰ κοῦγεται
ἀπὸ τόσο ψηλὰ ἡ φωνή του;

Μπροστὰ στὴν πόρτα
αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ στε-
νὸ καὶ σκολιὸ δρόμο, ὅπως
ὅλοι σχεδὸν αὐτῆς τῆς
συνοικίας, σταμάτησαν τὸ
πρῶτ' τῆς ἐπομένης, 26
Ἰουνίου, ὁ καπετάν-Ἀν-
τιφέρ, κι' ὁ Ζαμπουκό,

«Σὰν ἄψυχο σακκὶ ἐβγαλαν τὸν Μπέν-Ὁμόρ ἀπὸ τὸ πλοῖο
στὴν προκυμάλια...» (Σελ. 466 στ. γ')

μέ τον Ζυχέλ που τον πήραν για διερ-
μηνέα. Ο Μπέν-Όμέρ δεν καλέσθη-
κε να τους ακολουθήσει, γιατί η πα-
ρουσία του κρίθηκε περιττή σ' αυτή
την πρώτη επίσκεψη. Επομένως κι
ο Ναζίμ δεν είχε κανένα πρόσημα
για να παρασταθῇ. Έτσι δεν θα μά-
θαινε το πλάτος και δεν θα μπορούσε
να τρέξῃ, να προλάβῃ τὸν Ἀντιφέρ
στὸ νησάκι Νο 3. Μὰ κι' ὁ Ζιλδὰς
ἔμεινε νὰ περιμένῃ τοὺς φίλους του
στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ διασκέδαζε βλέ-
ποντας τὰ θαυμάσια τοῦ μεγάλου ἐ-
κείνου δρόμου, τοῦ Πρίντς-στρήτ,
προπάντων τὸ περίκομφο μνημεῖο
τοῦ Βάλτερ Σκόττ, τοῦ δοξασιμένου
σκότου μυθιστοριογράφου. Τὴν ἔβλε-
πε, στὴν χάμαρα τοῦ Μπέν-Όμάρ,
γινόταν σκηνὴ μεγάλη. Ὁ Σκούκ
ἔδριζε πάλι βράνασσα τὸν συμβολαιο-
γράφο, γιατί δὲν ἐπέμεινε νὰκολου-
θήσῃ τὸν Ἀντιφέρ. Ὁ Ζιλδὰς τοὺς
ἄκουγε ἀπὸ δίπλα καί, μολονότι δὲν
καταλάβαινε τί ἔλεγαν—ὁπότε θὰ
μάθαινε παιὶς ἦταν αὐτοὺς ὁ ψευτο-
Ναζίμ καὶ τί σκοποὺς εἶχε—ἀποροῦ-
σε ὥσπερ πολὺ κι' ὑποψιάζονταν μὲ
τὸν τρόπο τοῦ γραμματικοῦ πρὸς τὸν
προϊστάμενόν του.

Τὸ ρολόι τῆς γειτονικῆς ἐκκλη-
σίας χτυποῦσε ὀκτώ, ὅταν ὁ Ἀντι-
φέρ κι' οἱ σύντροφοί του πέρασαν τὸ
κατώφλι τῆς ξύπορτας, ποὺ ἦταν ἀ-
νοιχτή, κι' ἄρχισαν νὰνεβλίνουν μιὰ
στενὴ ξύλινη σκάλα, μὲ τὴ βοήθεια
ἐνὸς λερωμένου σχοινοῦ ποὺ ἦταν
τεντωμένο στὸν τοῖχο.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ κεφαλόσκαλο
τοῦ τρίτου πατώματος, εἶδαν ἐκεῖ
στὸ βάθος μιὰ πόρτα ποὺ ἔγραφε:
Τρουκόμελ ἱερεὺς. «Ὁὐφ!» ἔκαμε
μὲ ἀνακούφιση ὁ Ἀντιφέρ. Καὶ χτύ-
πησε.

Καμμιά ἀπάντηση, Πῶς; Ὁ αἰδε-
σιμώτατος ἔλειπε πρωῒ-πρωῒ: Καὶ
μὲ τί δικαίωμα, σὰς παρακαλῶ, τὴ
στιγμὴ ποὺ τοῦ ἔφερναν ἑκατομ-
μύρια;..

Δεύτερος χτύπος, λίγο δυνατότερος.
Αὐτὴ τὴ φορά ἀκούσθηκε ἀπὸ μέ-
σα κάποιος θόρυβος, κι' ἀν' δὲν ἀνοι-
ξε ἡ πόρτα, ἀνοίξε τουλάχιστο μιὰ
θυρίδα ποὺ ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ'
τὴν ἐπιγραφή. Καὶ παρουσιάσθηκε
τὸ κεφάλι τοῦ αἰδесиμωτάτου μὲ τὴν
ψηλοκαπελλαδούρα του.

Ἦταν, φαίνεται, ἑτοιμος, νὰ βγῇ
ἔξω. Τί καλά ποὺ τὸν πρόφτασαν!
—Τί ἀγαπάτε; ρώτησε κάπως
ἀπότομα.

—Θέλουμε νὰ σὰς μιλήσουμε γιὰ
κάποια ὑπόθεση, ἀποκρίθηκε ὁ Ζυ-
χέλ ἀγγλικά. Εἶναι πολὺ σοβαρή...

—Δὲν ἔχω ὑποθέσεις, οὔτε σοβα-
ρές, οὔτε μὴ.

—Θάνοιξῃ ἐπιτέλους; ἔκαμε ἀνυ-
πόμονα ὁ Ἀντιφέρ.

Ἀμ' ἄκουσε αὐτό, ὁ αἰδесиμώτα-
τος ρώτησε γαλλικά, ποὺ τὰ μιλοῦσε
σὰν τὴ μητρικὴ του γλῶσσα:

—Εἰσθε Γάλλοι;

—Μάλιστα! ἀποκρίθηκε ὁ Ζυχέλ.
Χτὲς μόλις ἤρθαμε, ἀλλὰ προφτάσαμε
νὰκούσουμε τὸ κήρυγμά σας στὴν
Τρόν-Τούρτε.

Καλὴ ἐμπνευση. Ἀμέσως ἡ πόρ-
τα ἀνοίξε. Ὁ αἰδесиμώτατος φαντά-
σθηκε πῶς οἱ Γάλλοι αὐτοὶ εἶχαν
πεισθεῖ ἀπὸ τὸ κήρυγμά του νὰπαλ-
λαχθοῦν ἀπὸ τὰ πλούτη τους κι' ἔρ-
χονταν νὰ τοῦ τὸ ἀναγγεῖλουν καὶ
νὰ τὸν συμβουλευθοῦν πῶς ἔπρεπε
νὰ χάμουν.

—Ὅρίστε, ὁρίστε! ἔκαμε βιάζον-
τας τὸ καπέλλο του.

Ἡ κατοικία του δὴλ ἦταν ἓνα μό-
νο δωμάτιο, μ' ἓνα παράθυρο στὸ
βάθος, ποὺ ἔβλεπε σ' ἓνα πάρκο. Ἐ-
μοιαζε μὲ κελλὶ ἀσκητικὸ, γιατί δὲν
εἶχε παρὰ τὰπολύτως ἀναγκαῖα ἐπι-
πλα—ἓνα κρεβάτι, ἓνα τραπέζι, ἓνα
ντουλάπι, ἓνα ράφι μὲ βιβλία κι' ἓνα
μονάκριβο σκαμνί. Γι' αὐτὸ δὲν τοὺς
εἶπε καὶ νὰ καθήσουν.

Στάθηκε μπροστὰ τους, ἴσιος, σο-
δαρὸς, ἐπιβλητικὸς, μὲ τὴ μακριὰ του
κλειστή ρεδιγκότα ποὺ ἔμοιαζε μὲ
ράσο καὶ μὲ τὴν ἀσπρη του γραβά-
τα, κι' ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ μὲ στόμ-
φο καὶ μὲ χειρονομίες ὅπως χτὲς ἀπὸ
τὸν ἀμβώνα:

—Ἀδελφοί μου, εὐχαριστῶ τὸν
Δημιουργὸ τοῦ παντός, ποὺ μ' ἐπρόι-
κισε μὲ τὸ δῶρο τῆς πειστικῆς εὐ-
γλωττίας, γιὰ νὰ σὰς κάμω νὰπαρ-
νηθῇτε τὰ γήινα ἀγαθὰ καὶ νὰ θυ-
σιάζετε τὰ πλούτη ποὺ ἔχετε...

—Δυστυχῶς δὲν τὰ ἔχουμε ἀκό-
μα, εἶπε ὁ Ἀντιφέρ.

Σὰ νὰ μὴν ἄκουσε, ὁ ἱεροκήρυκας
ἐξακολούθησε:

—Θὰ δώσετε ἓνα λαμπρὸ παρά-
δειγμα στὴν κοινωνία, ποὺ θὰ τὸ ἀ-
κολουθήσουν ὅλοι ὅσοι εἶναι ἱκανοὶ
νὰ ὑφωθοῦν ὑπεράνω τῆς ὕλης. Τὰ
δνόματά σας, παρακαλῶ, ἀδελφοί
μου. Πῶς δνομάζεσθε; Πρέπει νὰ
γνωρίζω κατ' ὄνομα τοὺς προσηλύ-
τους μου καὶ τοὺς ὁπαδοὺς μου.

Αὐτὸ ἤρθε καλὰ τοῦ Ἀντιφέρ. Ἀλ-
λαξε μιὰ ματιὰ μὲ τὸν Ζαμπουκό κι'
ἀποκρίθηκε:

—Καὶ βέβαια, αἰδесиμώτατε, πρέ-
πει νὰκούσετε τώρα τὰ δνόματά μας.
Θὰ σὰς τὰ πῶ. Ἐγώ, καπετάν-Ἀν-
φέρ, Πέτρος-Σερβάν-Μαλό, ἀπὸ τὸ
Σαιν-Μαλό τῆς Γαλλίας πλοίαρχος
δευτέρας τάξεως, ἀποταβηγμένος τώ-
ρα. Τοῦ λόγου του, Ζυχέλ Ἀντιφέρ,
ἀνιψιός μου, πλοίαρχος πρώτης τά-

ξεως. Καὶ ἡ εὐγενία του, ὁ κύριος
Ζαμπουκό, τραπέζιτης στὴν Τύνιδα.

Ὁ Τρουκόμελ πλησίασε τὸ τραπέζι
γιὰ νὰ γράψῃ τὰ δνόματα, λέγοντας:

—Χαίρω πολὺ. Καὶ βέβαια μοῦ
φέρνετε τίς περιουσίες σας γιὰ νὰ
τίς ἐκμηδενίσω, ἑκατομμύρια ἴσως...

—Πραγματικῶς, κύριε Τρουκόμελ,
πρόκειται γιὰ ἑκατομμύρια. Ὅταν θὰ
πάρτε ἀπ' αὐτὰ τὸ μερίδιό σας, εἴ-
σθε ἐλεύθερος νὰ τὸ ἐκμηδενίσετε
ὅπως θέλετε. Ἀλλὰ ἔσο γιὰ μᾶς...

ἄλλο ζήτημα!
Δὲν ἔκαμε καλὰ ὁ Ἀντιφέρ νὰ μι-
λήσῃ ἔτσι. Ἀμέσως ἡ ὄψη τοῦ αἰδε-
σιμωτάτου ἄλλαξε, τὸ μέτωπό του
ζάρωσε, τὰ μάτια του γύρισαν ἄλλοῦ
καὶ τὰ χέρια του, ἀπλωμένα ὡς τὴ
στιγμὴ ἐκείνη, ξανάπεσαν στὸ στῆ-
θος του.

—Τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε;
ρώτησε ψυχρά.

—Ζυχέλ! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ πὲς
τοῦ κυρίου τί συμβαίνει, γιατί ἐγὼ
δὲν θὰ μπορούσα ἴσως νὰ μετρήσω
τὰ λόγια μου.

Κι' ὁ Ζυχέλ, ὅσο πιὸ σύντομα μπο-
ροῦσε, τὰ εἶπε ὅλα. Ἀρχισε ἀπὸ τὸ
γράμμα τοῦ Καμύλκ-πασά στὸ Θωμά
Ἀντιφέρ, πατέρα τοῦ παρόντος, ὡς
τὸ ἔγγραφο ποὺ βρῆκαν στὸ νησάκι
Νο 2 καὶ ποὺ τοὺς ἔστειλε στὸν κύ-
ριο Τρουκόμελ, στὸ Ἐδιμφοῦργο, γιὰ
νὰ βροῦν μαζί του τὸ νησάκι Νο 3
καὶ τὸ θησαυρό. Μὲ μεγάλη ἀπάθεια
ἄκουσε δὴλ αὐτὴ τὴν ἐξιστέρηση ὁ
παπὰς. Κι' ὅταν ὁ Ζυχέλ τελείωσε,
ρωτώντας τὸν ἀν' ἦλθε ποτὲ σὲ σχέ-
σεις μὲ τὸν εἰρημένο Καμύλκ-πασά,
ἐκείνος ἀποκρίθηκε ξερά.

—Ὅχι.

—Ὁ πατέρας σας;

—Ἰσως.

—Τὸ ἴσως δὲν εἶναι ἀπάντηση,
εἶπε ὁ Ζυχέλ, καθησυχάζοντας μ'
ἓνα νεῦμα τὸ θεῖο του, ποὺ ἄρχισε
νὰ στρίφογυρίζῃ σὰ νὰ τὸν εἶχε δα-
γκάσει ταραντέλα.

—Δὲν ἔχω ἄλλῃ, εἶπε ξερά ὁ
παπὰς.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ ἀκόμα ἐ-
ρώτηση;

—Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μὲ ὑπο-
χρεώνει καὶ νὰπαντήσω.

—Γνωρίζετε ἀν' ὁ πατέρας σας
ἔκαμε ποτὲ στὴν Αἴγυπτο;

—Ὅχι.

—Στὴ Συρία τουλάχιστο, στὸ
Χαλέπι;

Ὁ αἰδесиμώτατος ἐδίστασε μιὰ
στιγμὴ, ὥστερα ὅμως εὐδόκησε νὰ
ὁμολογήσῃ πῶς ὁ πατέρας του ἔμεινε
κάποτε στὸ Χαλέπι, ὅπου ἐγνώρισε
τὸν Καμύλκ. Αὐτὸς λοιπόν, χωρὶς
ἄλλο, ἦταν ὁ εὐεργέτης, ποὺ ἐπασὰς

θέλησε κατόπι νὰ τὸν ἀνταμείψῃ.

—Καὶ τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Ζυ-
χέλ, θὰ σὰς ρωτοῦσα: ὁ πατέρας
σας ἔλαβε ποτὲ κανένα γράμμα ἀπὸ
τὸν Καμύλκ-πασά;

—Ναί.

—Κι' αὐτὸ τὸ γράμμα ἔλεγε τὸ
πλάτος κάποιου νησιοῦ;

—Ναί.

—Ἐλεγε ἀκόμα πῶς μιὰ μέρα,
κάποιος Ἀντιφέρ καὶ κάποιος Ζα-
μπουκό θὰ ἔρχονταν νὰ τὸν ἐπι-
σκεφθοῦν γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση;

—Ναί.

(Ἀκολουθεῖ) Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

Η ΚΑΚΟΜΕΛΕΤΟΥΣΑ

Σ' ἓνα κεφαλοχώρι τοῦ Μωρηά,
ζοῦσε κάποτε μιὰ χωριάτικη οἰκογέ-
νεια, ἀπὸ ἓνα ἀντράγιο, τὸν κύρ-
Ἀγγελῆ καὶ τὴν κυρὰ Ἀγγελίνα, καὶ
τὰ τρία παιδιὰ τους.

Αὐτοὶ εἶχαν ἀρκετὰ χωράφια καὶ
ἀμπέλια ποὺ τὰ καλλιεργοῦσαν μό-
νοι τους, μὰ ὅχι σπάνια ἔπαιρναν
γιὰ βοηθοὺς καὶ ἄλλους.

Ἡ κυρὰ Ἀγγελίνα εἶχε πολλὲς
χάρες, ἔκανε ὅλες τίς δουλειές τοῦ
σπιτιοῦ καθαρά καὶ γρήγορα, καὶ κα-
τάφερνε νὰ τῆς μένῃ καιρὸς νὰ πη-
γαίνῃ στὰ κτήματά τους καὶ νὰ βοη-
θᾷ τοὺς δικούς της.

Εἶχε ὅμως καὶ τὴν κακὴ συνή-
θεια νὰ κακομελετᾷ στὸ κάθε τι
ποὺ εἶχαν νὰ χάμουν ὁ ἀντρας της
καὶ τὰ παιδιὰ της στὶς δουλειές τους,
ἢ καὶ στὸ σπιτί στὶς δικές της.

Πολλὲς φορὲς ὅ,τι κακομελετοῦσε
γινόταν, λὲς καὶ ἔβαζε ὁ διάβολος τὴν
οὐρά του, καὶ ἔτσι τακτικά ζημιές
καὶ ἀναποδιές εἶχανε στὶς δουλειές
τους.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ὁ ἀντρας της τὰ παι-
διὰ της, συγγενεῖς, φίλοι καὶ γειτό-
νοι, τὴν εἶχαν παρατσουκλίσει: Κακο-
μελετοῦσα. Ἐκεῖνη, ὅποτε ἄκουε νὰ
τὴν λένε ἔτσι καὶ νὰ τὴν γκρινιάζουν,
στενοχωριόταν καὶ ἀπαντοῦσε:

«Τὸ ξέρω κι' ἐγὼ πῶς εἶναι κακὸ
νὰ κακομελετᾷ, μὰ μήπως τὸ θέλω
ἢ μαζύρῃ; σ' αὐτὸ ἄθελά μου κάποιος
σπρώχνει τὸ μυαλό μου».

Μιὰ χρονιά ποὺ πῆγε δὴλ ἡ οἰκο-
γένεια μαζί μὲ ἐργάτες στὰ χωράφια
τους γιὰ νὰ θερίσουν τὰ γεννήματά
τους, ὁ μεγάλος γιὸς τῆς κυρὰ Ἀγ-
γελίνας, βλέποντας τὴν ἐπιτυχία ποὺ
εἶχαν τὰ σπαρτά τους, ποὺ ἀνάλα-
φρα ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πρῶνὸ ἀε-
ράκι κουνόσε τίς χρυσωμένες καρ-
φές τους καὶ τᾶκανε νὰ κυματίζουν
καὶ νὰ δείχνουν σὰ μιὰ ἀπέραντη θά-
λασσα ἀπὸ ἀναλυτὸ χρυσάφι, ἐνθου-

σιάζτηκε καί, γυρίζοντας στὴ μητέ-
ρα του, τῆς εἶπε:

—Καλὲ μάννα, φέτος ποὺ πέτυ-
χαν τὰ σπαρτά μας, καὶ ἔχουμε τόσο
πολὺ θέρισμα, κοίτα νὰ μὴ κακομε-

λετήσῃς καὶ θὰ σοῦ χαρίσουμε μιὰ
μεγάλῃ θημωνιά.

—Κι' ἀν καὶ ἡ θημωνιά; τοῦ ἀ-
πάντησε βιαστικὰ ἡ ἀδιόρθωτη κα-
κομελετοῦσα. ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.—Τὸ μπάνιο

Τὸ μπάνιο δὲν πῆγε καὶ τόσο καλὰ ὅσο περιμέναμε κι' ἐγὼ καὶ τὰ
παιδιά. Τὰ κοστούμια, ἅμα βράχθηκαν, ἔγιναν σὰν κουρέλια—δὲν ἦταν,
φαίνεται, «ἀληθινὰ» γιὰ νὰντέχουν—κι' ἡ δύστυχη Μόνικα ἔπεσε στὴ
θάλασσα μὲ τὰ μούτρα. Μπῆκαν νερά στὰ μάτια της, στὸ στόμα της, σταδι-
αί της, κι' ἔκλαιγε, ξεφόνιζε, ἐνὼ τὰγόρια γελοῦσαν μαζί της, τὴν πείρα-
ζαν, καὶ πρῶτος-πρῶτος ὁ Κουτίν-Κουτίν.

—Τὰ κορίτσια ἀσχημίζουν πολὺ ὅταν πέφτουν στὴ θάλασσα, ἔλεγε.
Κοιτάχτε τὴ χάλια! Καλέ, αὐτὴ ξέβαψε. Πῶ, πῶ!

Κι' ἀλήθεια, τὰ μάγουλα τῆς Μόνικας εἶχαν ξεβάψει καὶ τὸ κόκκινο

χρῶμα τῆς λέοντε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ πρόσωπο... Ἐφταίγα κι' ἐγὼ ποὺ δὲν
τὴν ἐπροόεξα ὅταν ἐτοιμαζόταν νὰ πέσῃ. Γι' αὐτὸ ἐπροόεξα καλύτερα τίς
ἄλλες καὶ δὲν ἄφησα νὰ βοέουν καθόλου τὰ μέρη τοῦ σώματός τους ὅπου
εἶχαν μπογιές. Παρατήρησα ὅμως πῶς ἄλλες ξεβάραν κι' ἄλλες ὄχι. Φαί-
νεται πῶς οἱ μπογιές τους ἦταν διαφορετικές...

Τελος πάντων εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ κάνουν μπάνιο οἱ κοῦκλες.
Κι' ὅταν δὲν ξεβάφουν, τὰ σώματά τους ποτίζουνται ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἀρ-
γούν νὰ στεγνώσουν. Ἀκόμα ξεκολλοῦν καὶ τὰ σπασμένα τους, ὅταν εἶναι
κολλημένα μὲ γόμα. Πόσα ξεράκια καὶ ποδαράκια ξεκόλλησαν! Γι' αὐτὸ
τοὺς εἶπα νὰ τελειώσουν γρήγορα καὶ μάκρουν.

Βγῆκαν ὅλες καὶ καθίσαν στὸν ἥλιο νὰ στεγνώσουν. Στὸ μεταξὺ ἐγὼ
τοὺς ξανακόλλησα τὰ σπασμένα καὶ προσπάθησα νὰ καθαρίσω τὰ πρόσωπά
τους ἀπὸ τίς περσιτὲς μπογιές. Ἐπειτα τίς ἐντυσα, τίς χτένισα, ἄπλωσα τὰ κο-
στούμια τους νὰ στεγνώσουν καὶ τοὺς εἶπα νὰ ἐτοιμασθοῦν γι' ἄλλο παιχνίδι.
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι άρχες της Αγίας Ελένης γνώριζαν πως είχαν βγει στο νησί Γάλλοι, οπαδοί του Ναπολέοντος...

«Ω Θεέ μου, αν υποπτεύονταν τον νουό της και τον Βερεζίνα;

Στο άναμεταξύ ο Πάτρις, που δεν αισθανόταν το ίδιο ενδιαφέρον γι' αυτό το θέμα, είχε αρχίσει να της μιλήσει για ένα κυνήγι που διοργάνωναν οι αξιωματικοί του πατέρα του.

Η Κάτια, με τα μάτια καρφωμένα στο πιάτο της, τον άκουγε χωρίς να λέει λέξη. Στο τέλος ο Πάτρις, παραξενεμένος από αυτή τη μουγγαμάρα, την ρώτησε:

— Κατερίνα Ιβάνοβνα, μήπως είσαι αδιάθετη; Δεν ήλθες να σερβιρισθής από την πουτίγκα. Δεν μιλάς καθόλου. Γιατί;

Η μικρούλα σά να ξύπνησε από όνειρο. Δεν είχε ακούσει τίποτε και παρακάλεσε τον Πάτρις να επαναλάβει την ερώτησή του.

Ακόμη περισσότερο παραξενεμένος και ανήσυχος, ο μικρός Ιρλανδός τη ρώτησε μήπως ήταν αδιάθετη; Μήπως είχε κουρασθεί παίζοντας με τη Μίλντρεν; Μήπως την είχε πειράξει ή ζέστη;

— Ναι, ίσως, μπορεί, έκανε η Κάτια περνώντας το χέρι της από το μέτωπό της. Σήμερα είναι πολύ βαρειά η ατμόσφαιρα. Μετά το φαγητό θα πάω να πέσω, αν δεν σε πειράζει που θα σ' αφήσω μόνο.

— Στενοχωριέμαι που σε βλέπω αδιάθετη. Αλλά για μένα μη σε νοιάζει. Θα διαβάσω ή θα μελετήσω.

Η Κάτια έκανε μια κίνηση ανυπομονησίας. «Αν ο Πάτρις έμενε άγρυπνος, θα καθόταν στο σαλόνι. Πώς να βγεί χωρίς να γίνει αντιληπτή;

— Εκτός αν πάω κι' εγώ να κοιμηθώ, πρόσθεσε ο μικρός γελώντας. Είναι πολύ βαρετό να μελετάει κανείς το βράδυ.

Αυτό είναι το καλύτερο. Πήγαινε να κοιμηθεί, είπε η Κάτια. Αύριο έχεις όλο τον καιρό να μελετήσεις.

Το γεύμα τους είχε τελειώσει. Ο Πάτρις σηκώθηκε για να ανοίξει την πόρτα της φίλης του.

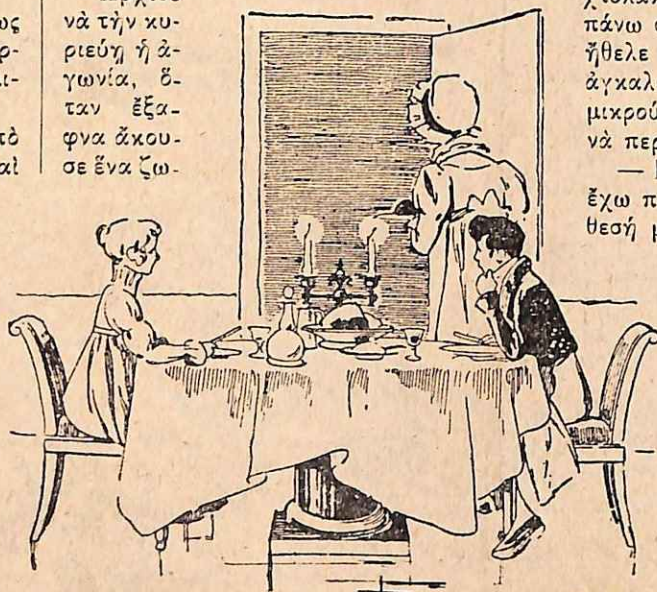
— Καληνύχτα, Κατερίνα, είπε. Μήπως θέλεις να σου στείλω την Βριγίτα;

— Όχι, ευχαριστώ, Πάτρις, δεν χρειάζομαι κανένα. Καληνύχτα.

Είρεξε στην καμαρούλα της και κλειδώθηκε. Το σπίτι, όπως όλα τα σπίτια των άποικιών, ήταν μονόροφο. Το παράθυρό της βρισκόταν μόλις ένα μέτρο πάνω από το έδαφος. Της ήταν λοιπόν εύκολο να πηδήσει στον κήπο. Ναι, μα έπρεπε να περάσει μπροστά από τη βεράντα όπου θα καθόταν ο Πάτρις, κι' αν την έβλεπε; Ωστόσο δεν υπήρχε άλλος τρόπος να πάει να συναντήσει τον συνταγματάρχη. Στις έννέα έπρεπε να βρίσκεται μπροστά στην καγκελλόπορτα του λαχανόκηπου.

Σε λίγο ίσως να ήταν πολύ αργά.

Αρχισε να την κυριεύει η αγωνία, όταν άκουσε ένα ζώ-

«Ετσι ο Πάτρις κι' η Κάτια κάθισαν μόνοι τους στο τραπέζι». (Σελ. 469 στ. γ')

ηρό βήμα στο διάδρομο. Ο νεαρός Ιρλανδός είχε παραιτηθεί από τη μελέτη του. Πήγαινε κι' εκείνος να κοιμηθεί. Το κοριτσάκι τέντωσε τα αυτιά του. Η πόρτα του Πάτρις άνοιξε, ύστερα έκλεισε.

Η Κάτια δεν περίμενε ούτε λεπτό περισσότερο. Το ρολόι έδειχνε έννέα παρά τέταρτο.

Ελαφριά κι' ευλύγιστη σά γάτα σκαρφάλωσε στο παράθυρο, κρεμάστηκε απ'έξω και αφέθηκε να γλιστρήσει ως τη γη. Ύστερα, αθόρυβα, τρέχοντας με τις μύτες, διευθύνθηκε προς το λαχανόκηπο.

Η Κάτια δεν γνώριζε πολύ καλά τα κατατόπια σ' αυτό το μέρος. Έπεσε μέσα στις βραγιές με τα λαχανικά και σκόνταψε σε μια γυάλα απ' αυτές όπου σκεπάζουν τα πεπόνια για να μεγαλώσουν. Σηκώθηκε και

τίναξε τη λασπωμένη φούστα της' ευχαριστημένη που δεν έκανε καμιά μεγαλύτερη ζημιά, και προσέχοντας τώρα περισσότερο, έφθασε τέλος στην καγκελλόπορτα.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά. Πίσω από τα κάγκελλα στεκόταν κιόλας ένας μαυρός ήσκιος. Μόλις διέκρινε τη λευκή σιλουέττα του παιδιού, ήρθε κοντύτερα στην πόρτα.

— Κάτια, αγαπημένο μου παιδί, είπε ο ήρωϊκός συνταγματάρχης με φωνή που έτρεμε. Κάτια, θησαυρέ μου!

— Νουνέ μου, νουνέ μου, έλεγε η μικρούλα έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς κι' απλώνοντας τα χέρια της ανάμεσα στα κάγκελλα.

Ο συνταγματάρχης πήρε τα δαχτυλάκια της και τα έσφιξε επάνω στην καρδιά του. Πόσο θα ήθελε να σφίξει ολοκληρωτή στην αγαλιά του την αγαπημένη του μικρούλα! Αλλοίμονο, έπρεπε να περάσει καιρός ακόμη!

— Κάτια, χρυσό μου παιδί, έχω πολύ λίγον καιρό στη διάθεσή μου, είπε ο κ. Μοντάργκ προσπαθώντας να στερεώσει τη φωνή του. Άκουσέ με με όλη σου την προσοχή και με όλη σου την καρδιά. Μου χρειάζονται και τα δύο.

— Ω, τι ευχαριστημένη που είμαι, έλεγε η Κάτια. Σήμερα το απόγευμα λίγο έλειψε να λιποθυμήσω μόλις σ'α είδα. Που βρισκόσθε; τι κάνετε; έχετε έλπίδες να επιτύχετε;

— Αλλοίμονο! Σχεδόν δεν καμιά. Μόνο σέ

σένα βοιάζομαι τώρα. Άκουσέ με λοιπόν... τα λεπτά είναι πολύτιμα. Μας προσέλαβαν τον Βερεζίνα και έμένα στο Λόγκχουντ. Δυστυχώς η επιτήρηση εκεί είναι πολύ αυστηρή. Ούτε με τον στρατηγό Μπερτράν μπόρεσα ακόμη να ξεγληθώ, ούτε τον Αυτοκράτορα να πλησιάσω. Το ότι βρίσκομαι κοντά του είναι κιόλας για μένα μια μεγάλη ικανοποίηση, αλλά καταλαβαίνω πως είναι μάταιο να δοκιμάσω να το μιλήσω. Και ακόμη πιο αδύνατο θα είναι να κατορθώσω ποτέ να του δώσω την ιερή παρακαταθήκη που μου εμπιστευθήκαν οι σύντροφοί μου. Γι' αυτό βασίζομαι σε σένα, εσύ να το κάνεις στη θέση μου.

— Σε μένα! τινάχθηκε η Κάτια, κοκκινίζοντας από συγκίνηση, από φόβο αλλά και από υπερηφάνεια.

— Ναι, χάρις σ' αυτή τη μικρή Αγγλίδα που συναστρέφεται να μπορείς, φαντάζομαι, να έρθεις στο Λόγκχουντ.

— Επήγα κι' ελας στο Μριάρς. Ο Αυτοκράτωρ μ' ανεγνώρισε μα του έκανα νόημα να μην το δείξει. Ίσως αργότερα να μου δοθεί ευκαιρία να τον πλησιάσω περισσότερο. Η λαίδη Μίλντρεν μου υποσχέθηκε να με πάει να επισκεφθώ το Λόγκχουντ.

— Τότε όλα πάνε καλά. Ορίστε τα χαρτιά. Βρίσκονται μέσα σ' αυτό το φάκελο. Είναι ένα γράμμα του Βασιλέως της Ρώμης κι' ένα σχέδιο γι' απόδραση. Ξέρεις τί σημασία έχουν. Δεν χρειάζεται να στο τονίσω. Φύλαξέ τα όσο μπορείς καλύτερα και σε πρώτη ευκαιρία φρόντισε να τα δώσεις στα χέρια του Αυτοκράτορος. Σε εξορκίζω όμως, παιδί μου, να είσαι προσεκτική. Για την ασφάλεια όλων μας, εξακολούθησε να παίζεις το ρόλο που παίζεις τώρα. Όσοι προφυλάξεις κι' αν παίρνεις λίγες είναι.

— Έννοια σου, νουνέ μου, ξέρω.

— Και τώρα, παιδί μου, συνέχισε ο συνταγματάρχης με κάποια πίκρα στη φωνή του, πρέπει να σ' αφήσω. Ο Βερεζίνας ή' ανυπομονη. Η ώρα πέρασε.

— Από τώρα; έκανε μ' απελπισία η Κάτια. Κάθησε λίγο ακόμη. Ένα λεπτό μόνο. Χάρηκα τόσο πολύ που σε ξαναείδα.

— Πρέπει, Κάτια μου, να χωριστούμε. Θα ξαναϊδωθούμε γρήγορα. Πήγαινε τώρα στην ευχή του Θεού και μην ξεχνάς εσα σου είπα.

Η μικρούλα άπλωσε ξανά τα χέρια της ανάμεσα στις γρίλλες, ο συνταγματάρχης τα έσφιξε πάλι δυνατά κι' ύστερα απομακρύνθηκε.

Η Κάτια στράφηκε κι' αυτή προς το μέρος του σπιτιού. Τώρα είχε συνειθίσει στο σκοτάδι και προχωρούσε ευκολότερα. Πήγαινε γρήγορα, γιατί βιαζόταν να φυλάξει σε σίγουρο μέρος τα πολύτιμα έγγραφα που της είχαν εμπιστευθεί, όταν εξαφνα είδε μια σκιά να δρλώνεται μπροστά της και ένα σιδερένιο χέρι να την πιάνει από το μπράτσο.

Όταν ο Πάτρις μπήκε στο δωμάτιό του, δεν μπόρεσε άμέσως να πέσει στο κρεβάτι. Η ζέστη ήταν τέτοια, ώστε βγήκε στο ανοικτό παράθυρο και κάθισε να πάρει λίγο αέρα.

Εξαφνα τινάχτηκε. Αν δεν τον γελοούσαν τα μάτια του, ήταν απολύτως βέβαιος πως διέκρινε μια γνώριμη του σιλουέττα να περνάει κάτω από τα δέντρα. Ωστόσο η Κάτια,

που είχε γυρίσει τώρα και τέσσην ώρα στη κάμαρά της, θα έπρεπε να βρίσκεται κιόλας στο κρεβάτι. Από τις υπηρετίες καμιά δεν είχε τόσο μικροσκοπικό ανάστημα. Αν λοιπόν δεν ήταν η Κάτια, ποιος κοριτσάκι τριγύριζε τέτοια ώρα μέσ' στον κήπο τους; Τη στιγμή εκείνη ένας θόρυβος από το μέρος του λαχανόκηπου προκάλεσε την προσοχή του. Το πράγμα καταντούσε στήληθαι παράδοξο. Αποφάσισε να πάει να ιδεί μόνος του.

Κατέβηκε από το σπίτι και, προχωρώντας κάτω από τον ήσκιο των δέντρων αργά και αθόρυβα, προχώρησε προς τον λαχανόκηπο.

Για να μην τον ιδούν, υποχρεώθηκε να κρυφτεί κάπου, σέ αρκετή απόσταση από την καγκελλόπορτα του κήπου. Έτσι δεν άκουσε τίποτε. Διέκρινε όμως καθαρά την Κάτια να στέκεται ακίνητη μπροστά στα κάγκελλα. Εξαφνα άπλωσε το χέρι της, πήρε κάτι και τόκρυψε κάτω από το σάλι της. Ύστερα σχεδόν άμέσως απομακρύνθηκε από εκεί και άρχισε να τρέχει προς το σπίτι. Ο Πάτρις την πήρε από πίσω και, πριν φθάσει στη βίλλα, την έφτασε και την έπιασε από το χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Εξηγήσεις

Μια φωνή βγήκε από το στόμα της Κάτιας

Αντίκρι της ο Πάτρις, με αυστηρό ύφος, στεκόταν ακίνητος, σαν κριτής:

— Εσύ ήσουν; έκανε η μικρούλα ανασαίνοντας βαθιά. Ω, τί τρόμο που πήρα!

— Ποι έλας πάει; τη ρώτησε ο μικρός Ιρλανδός.

Η Κάτια δεν απάντησε.

— Γιατί βγαίνεις έξω τη νύχτα; Ω, πως μπορείς να κάνεις ένα τέτοιο πράγμα; Πόσο θα λυπόταν η μαμά... αν το μάθαινε!

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Στη θάλασσα κάνει χειμώνα. Σε ποιάν; Στο μπάμπι μου το γόνα. Κοίταξε, παίζει, πάνω-κάτω, το κήμα, με τα γόνατά του!

Καλέ, ποιός είπες; σέ καλό σου! Δέ βλέπεις πέλαγος όμπρός σου; Για κοίταξέ το που άγοιεύει... Όλο ν' ανέβη να κατέβη...

Κ' ένα γατάκι κιντυνεύει.

(Η ανάδημοσίευση απαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Φιλική επίσκεψη και κουβεντούλα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1935, φυλλ. 35)

Εἶχα βάλει ὡς θέμα σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμό «Ἐνα ἐπεισόδιο ἀπὸ τῆς μαθητικῆς σὰς ζωῆς» καὶ ἐνόμιζα πὼς ἡ συμμετοχὴ θὰ ἦταν ἀθρόα. Καὶ ὅμως, πολὺ λίγα παιδιά ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὸ τὸν διαγωνισμό, οὔτε κἀν ἐκεῖνα ποὺ στέλνουν τακτικὰ στὴ Σ. Σ. Σ. Γιατὶ ἄραγε; Δὲν ἔχουν καμιὰ σχολικὴ ἀνάμνηση; Δὲν τὸ πιστεύουν. Μάλλον φαντάζονται πὼς θέλησαν ν' ἀπαντήσουν πρῶτα στοὺς ἄλλους διαγωνισμοὺς, κι' ὥσπου ν' ἀπαντήσουν σ' αὐτόν, πέρασε ὁ καιρὸς καὶ ἄρχισαν τὰ σχολεῖα.

Ὁπωσδήποτε κι' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀπήντησαν πολλοὶ δὲν κατάλαβαν τί τοὺς ζήτησαν. Ἄλλοι ποὺ στέλνουν ἐπεισόδια ἐντελῶς ὁσχετα μετὰ τῆς σχολικῆς ζωῆς καὶ οὔτε κἀν δικὰ τους, ποὺ ὅσο καλογραμμένα καὶ ἂν εἶναι δὲν ἔχουν καμιὰ θέσιν σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμό, ὅπως π. χ. ὁ *Ἀμφορεύς* (ποὺ τοῦ συνιστῶ τὸ νοσημιώτατο θεατρικὸ ἐπεισόδιο ποὺ περιγράφει τὸ πρῶτον ἐπεισόδιο τῆς Σ. Σ. Σ.) ὁ *Ἐλευθέριος Κωνσταντινίδης* (ποὺ τὸ διήγημά του στὸ τέλος γίνεται ἐντελῶς ἀπίθανο), καὶ δυο-τρεῖς ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς ἀναφέρω γιατί τὰ διηγήματά τους εἰν' ἐντελῶς ἀσήμαντα.

Πολλὰ παιδιά ἐπλήρω, ἀντὶ τὰ γράψουν κάτι προσωπικὸ, ἓνα ἐπεισόδιο ποὺ δὲν ἔτυχε σ' αὐτὰ τὰ ἴδια, κάθησαν καὶ κατασκεύασαν ἓνα διήγημα μετὰ τὴ φαντασίαν τους, μετὰ ἥρως τριτάτου προσώπου, ὁσχετα ἐντελῶς μετὰ τὸν συγγραφέα, ὅπως ἔκανε π. χ. τὸ *Κορφιατόπουλο*, (ποὺ τὸ διήγημά του ἐπιπλέον εἶται ὑπερτραγικὸ, σὲ ὕψος μελοδραματικὸ γραμμένο καὶ ἐντελῶς ἀπίθανο, γιατί ποτὲ κανένας δάσκαλος δὲν δέχεται ἓνα παιδί γιατί ἔκλειψε ἓνα κομμάτι ψωμί, καὶ τόσο ἀλύπητα μάλιστα ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατό του!) Ἐπίσης, τρίτο πρόσωπο ἔχει γιὰ ἥρωα καὶ τὸ διήγημα τοῦ *Ἀφανῆ Ἡρώα*, αὐτὸ ὅμως φαίνεται παρμένο ἀπὸ τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα στὴ Μικρὴ Τάξιν, ἀλλὰ στὸ τέλος χαλάει. Παίρνει κι' αὐτὸ μιὰ τροπὴ μελοδραματικὴ κι' εἶναι γραμμένο σ' ἓνα ὕψος στομφώδες ποὺ τὸ δέχεται πολὺ ἀπίθανο. Βλέπετε δὲν ἀρκεῖ νὰ γράφῃ κανεὶς ἀληθινὰ πράγματα. Πρέπει νὰ τὰ γράφῃ κι' ἐτσι, ὥστε νὰ δίνουν καὶ στὸν ἀναγνώστη τὴν ἐντύπωσιν πὼς εἶναι ἀληθινὰ. Ἐννοεῖται πρὸς τὴν συγγραφέα εἶναι καὶ τὸ ἐξαιρετικὰ καλογραμμένο διήγημα τῆς *Ἐρείκης*. Θὰ ἐπαίρει ἴσως τὸ Πρῶτον Βραβεῖον, (μῶλο ποὺ τὸ θέμα—ἡ φτωχὴ μαθήτρια ποὺ δνεύρεται νὰ κερδίσῃ τὸ χρηματικὸ ἐπαύλο—δὲν εἶναι πολὺ πρωτότυπο), ἀν δὲν ἦταν κάπως πολὺ ἐκτενές, ἀν δὲν εἶχε κάπως χαλαρὴ δρᾶσιν καὶ... ἀν δὲν βρισκόταν ἄλλο καλύτερο.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ ἐντελῶς σύμφωνα μετὰ τοὺς ὅρους, πολὺ μέτρια εἶναι τὰ διηγήματα τοῦ *Ἀργιμοῦ*, τοῦ *Μόζαρε*, τῆς *Δευκίης*, τοῦ *Ἀποστόλου Θεοδώρου* καὶ μερικῶν ἄλλων, ποὺ οὔτε ὁ ὁρὸς μου ἐπιτρέπει, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ τ' ἀναλύσω λεπτομερῶς. Πιὸ καλογραμμένες εἶναι οἱ ἀπαντήσεις τοῦ *Μενεξεδένιου Ὁνειρου*, (ποὺ ἀδικεῖται γιατί δὲν παίρνει τὴν ἐξέλιξιν ποὺ περιμένει κανεὶς νὰ λάβῃ) στὴν ἡρωίδα ἔπρεπε νὰ τυχαίῃ κάτι, ἐπειδὴ ἐγκυτῆται τὴ θέσιν

τῆς στὸ ταμεῖο), τῆς *Ἀσβεστῆς Φλόγας*, (ἐξαιρετικὰ ἐκτενές, πολὺ λυρικά γραμμένο καὶ δραματοποιεῖ ἓνα γεγονός ποὺ ἂν γαφῶταν πρὸς ἀπλᾶ, θὰ ἔκανε πολὺ βαθυτέρην ἐντύπωσιν), καὶ τοῦ *Χανουμάκι*, ποὺ εἶναι νόστιμα γραμμένο ἀλλὰ φαίνεται ἐντελῶς ἀπίθανο. (Νὰ περιμένῃ ὁ καθηγητὴς ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ φέρῃ τὴ μαθήτριά του χάριτ καὶ νὰ ματαιωθῇ τὸ μάθημα; Αὐτὸ δὲν γίνεται. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος χάρτης στὸ σχολεῖο; Καὶ δὲν ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του στὸ τέλος ὁ καθηγητὴς ὥστε νὰ κἀν μάθημα χωρὶς χάρτη;) Ἄπὸ τὰ καλύτερα, τέλος, διηγήματα εἶναι στὴ Μικρὴ Τάξιν τῆς *Ἀκακίας*, ποὺ θὰ κέρδιζε πολὺ ἂν δὲν εἶχε τόση φλυαρία καὶ ἂν δὲν μεπεδεύονταν κάπως στὸ τέλος τῆς *Σπίδας* ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ καλογραμμένο ἀλλὰ φρικτὸ! (Εἶναι ποτὲ δυνατόν ἓνα παιδί νὰ χαίρεται μετὰ τὴ φοβερὴν συμφορὰ ποὺ ἔτυχε στὸν καθηγητὴν του, ποὺ τοῦ κἀνε ὅλο του τὸ σπῆτι, ἐπειδὴ ἔτυχε, μαζί με ὅλα τ' ἄλλα πράγματα, νὰ καὶ καὶ τὸ χειρόγραφο τοῦ διαγωνισμοῦ του; Καὶ—ἀκόμη φρικτότερο!—ἀπὸ τότε «νὰ εὐλογῇ κυριολεκτικῶς» τὴ φωτιά; «Ὁχι, ὀχι, ἡ *Σπίδα* ἡ ὑπερβάλλει τὴν ἔγγραφον τὸ διήγημα αὐτὸ μετὰ τὴ φαντασία τῆς). Μεγάλῃ κακίᾳ, ἀλλὰ ὅχι τοῦ συγγραφέως, δέχεται καὶ τὸ διήγημα τοῦ *Ντίνου Ὁμήρου*. Καλὰ τὴν ἐπαθὺν ὅμως τὰ κακόπαιδα. Ἄς μὴν κοροῖδευαν τὸν σύντροφό του καὶ ἄς μελετοῦσαν γιὰ τὸ διαγωνισμό. Τὸ διήγημα αὐτὸ εἶναι χαριτωμένο, ἀλλὰ πολὺ νόστιμο, σύντομο καὶ πρωτότυπο εἶναι τοῦ *Ὁμήρου Βλαστοῦ*. Καὶ εἶναι ἀκριβῶς τὸ εἶδος τοῦ διηγήματος ποὺ ἠθελε νὰ μοῦ γράψετε. Ἐνα ἐπεισόδιο ἀπὸ τῆς μαθητικῆς σὰς ζωῆς, ποὺ θὰ τὸ θυμάστε κι' ὅταν μεγαλώσετε.

Στὴ Μεγάλῃ Τάξιν, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς *Ἐρείκης* ποὺ ἀνέφερε πάρα πάνω, τὰ καλύτερα διηγήματα εἶναι τῆς *Ζουζούς*, ποὺ ἂν ἦταν λίγο πρὸς ζωντανὰ καὶ πρὸς λογοτεχνικὰ γραμμένο, θὰ γινόταν ὠραιότερα, καὶ τῆς *Καρδιοκλέφτρας*, ποὺ δὲν ἔχει τὴν πρώτην ἔλλειψιν, ἀπεναντίας εἶναι πολὺ ζωηρὰ γραμμένο, ἀλλὰ ἔχει τὴ δεύτερη καὶ δὲν εἶναι καὶ καθαρὰ σχολικὸ ἐπεισόδιο. Τοῦ *Τάκη Χωριανοῦ* ὅμως εἶναι πολὺ ὠραῖο διήγημα. Ἡ μόνῃ ἔλλειψίς του εἶναι τὸ κάπως πολὺ τρυφερό του ὕψος, ποὺ καὶ ποῦ. Δὲν πᾶει νὰ πῇ πὼς ἐπειδὴ ἔχει κανεὶς γιὰ ἥρωες μικρὰ παιδιά, πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ὅλο ὑποκοριστικὰ «ἡ μικρὴ μὲς σκέψη», «ἡ ψυχούλα μας» κτλ. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως πολὺ ἀληθινὸ διήγημα, πολὺ ψυχολογημένο καὶ μετὰ ἀληθινὰ λογοτεχνικὸ γράψιμο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κατὰ τὴν ἡλικίαν δὲν ἐσημειώσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Τάκης Χωριανός* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*) *Ἐρείκης* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζουζού* [16Ε], *Καρδιοκλέφτρα* [16Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: *Χανουμάκι*, *Ἀπόστολος Θεοδώρου*, *Ἐλευθέριος Κωνσταντινίδης*, *Κορφιατόπουλο*, *Δευκίη*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θάλης Βλαστός* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ντίνος Ὁμήρος* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίδα* [16Ε], *Ἀκακία* [16Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: *Μενεξεδένιου Ὁνειρου*, *Ἀφανῆς Ἡρώας*, *Ἀσβεστῆς Φλόγας*, *Ἀργιμοῦ*, *Ἀμφορεύς*, *Μόζαρε*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡμιονα, θυμάμαι, στὴν τρίτη τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ. Πήγαινα σ' ἓνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο, μὰ φημισμένο γιὰ τὴν αὐστηρότητά του. Κεῖνῃ τῇ χρονίᾳ, θὰ δύναιτο νὰ πρῶτη φορὰ διαγωνισμοὺς, κι' αὐτὸ εἶχε τρομοκρατήσῃ τὴ μικρὴν σκέψιν. Ἀκούγαμε ἀπ' τοὺς μεγάλους τὰ βάσανα ποὺ τραβοῦν στοὺς διαγωνισμοὺς, τὰ δύσκολα κεφάλαια ποὺ τοὺς ἔβαζαν, κι' εἴχαμε σχηματίσει τὴν ἐντύπωσιν, πὼς θάταν καμιὰ ἱεροτελεστία ποῦ... ἐκοβαν κεφάλαια.

Ἔτσι, μετὰ τὸ φόβο, ἔφτασαν κι' οἱ μέρες. Θὰ κάναμε μόνον δύο διαγωνισμοὺς, στὰ Ἑλληνικὰ καὶ στὴν Ἀριθμητικὴ. Ἦταν, τὸ θυμάμαι τόσο καλά, Πέμπτη, ὅταν πήγαμε σχολεῖο γιὰ νὰ γράψουμε Ἑλληνικὰ. Καθίσαμε στὰ θρανία, καὶ μπῆκε ἡ διευθύντρια νὰ μᾶς δώσῃ ὁδηγίους: Νὰ προσέχουμε πολὺ, νὰ μὴν βιαζόμαστε, νὰ μὴν κοιτᾷ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, καὶ πρὸ παντὸς νὰ προσέχουμε τὸ μελάνι μας...

Αὐτὰ ὅλα μετὰ τρομοκρατήσαν. Μ' ἔβαλαν σὲ ἓνα θρανίον δίπλα στὴν ἑδρὰ τῆς δασκάλας μου. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ. Παρὰ λίγο νὰ κλάψω. Ἐβλεπε κανεὶς προσώπια μετὰ τὸ φόβο ζωγραφισμένο, ζωρμένα μικρὰ σωματάκια στὰ θρανία, φοβισμένες ματιές στὴ δασκάλα, καὶ τὰ χεράκια, καταμουντζουρωμένα ἀπὸ μελάνιν, ἀκρατοῦν σφιχτὰ τὸ καλαμάρι μὴ χυθῇ.

Κι' ἔτσι ἀρχίσαμε. Μᾶς ὑπαγόρευαν λίγη ὀρθογραφία κι' ὕστερα μᾶς ἔβαλαν νὰ κλίνουμε τὸ ὄνομα: ὁ γεωργός. Ὡς τότε προχωροῦσα καλά. Εἶχα λιγάκι ξεθαρέσει. Ἐκλίνα καὶ τὸ ὄνομα ὡς τῇ γενικῇ τοῦ πληθυντικοῦ καλὰ. Μὰ καὶ σταθῆκα. Ἀδύνατον νὰ θυμῶμαι πὼς κάνε ἡ δοτικὴ! Ἀρχισε νὰ με πιάνῃ ὁ φόβος. Ἐσπαγα τὸ κεφάλι μου νὰ τὸ βρῶ, μὰ τίποτα. Στὸ νοῦ μου ἐρχόνταν ἄλλες σκηνές, ὁ μπαμπὰς νὰ με δέρῃ, οἱ γνωστοὶ νὰ με λυποῦνται, οἱ συμμαθηταὶ μου νὰ με κοροϊδεύουν. Μέσα μου ἐπαναστάτησα. Ἦθελα νὰ φωνάξω πολὺ, νὰ πῶ πὼς εἶχα σπάσει τὸ μυαλούδάκι μου στὸ διάβασμα καὶ πὼς εἶχα στὸ νοῦ μου τὴ δοτικὴ μὰ δὲν μοῦ ἐρχόταν. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτα, ξέσπασα σὲ κλάμα. Στὴν ἀρχή, κυφὰ, τίποτα δὲν ἀκούονταν. Εἶχα βγάλει τὸ μαντήλι μου, ἓνα μαντηλάκι ποὺχε ἀπάνω κεντημένο ἓνα παιδάκι νὰ κυνῇ μιὰ πεταλούδα, καὶ σκέφτηκα πὼς θάταν καλότερα νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ παιδάκι νὰ κυνοῦσα ὀλημερίς πεταλούδιτσες.

Ἔτσι τὸ κλάμα προχωροῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς θὰ πάσῃ γρήγορα. Ἀπεναντίας. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ, ἀκούστηκε κάποιος ψίθυρος. Ἡ δασκάλα, πλησίασε κι' ἔδωσε ἓνα μπασιλάκι σ' ἓνα παιδί γιατί μίλησε. Αὐτὸ δυνάμωσε τὰ δάκρυά μου, οἱ βρύσες τῶν ματιῶν μου

ἀνοῖξαν ὁλότελα. Ποτὰμι ἀσυγκράτητὸν τὰ δάκρυα κυλοῦσαν καὶ μούσκεβαν τὸ μαντήλι. Ἡ δασκάλα, θὰ τὸ πρόσεξε καὶ πέρασε δίπλα μου, μετὰ ῥῶτις γιὰ τὴν κλάμην μὰ δὲν τίς μίλησε. Νόμισε, πὼς εἶχα πάθει τίποτα μὰ μὲς στὰ δάκρυά μου τῆς εἶπα πὼς δὲν ἤξερα τὴ δοτικὴ. Αὐτὴ δὲ μοῦ μίλησε παρὰ ἀπομακρύνθηκα. Τὰ πράγματα δυνάμωσαν. Τί σκληρὴ ποῦταν αὐτὴ ἡ δασκάλα! Δὲν ἦταν κι' αὐτὴ μικρὴ, κάποιος φορὰ; Μὰ ξαφνικὰ ἀκούσα ἓνα ψίθυρο, καὶ σάν φῶς, σάν Ἅγιον Πνεῦμα μοῦθαν στ' αὐτιά μου: τοῖς γεωργοῖς. Αὐτὴ εἶναι ἡ δοτικὴ! Ναί, τώρα τὴ θυμήθηκα. Τὴν ἔγραψα βιαστικά καὶ τελείωσα. Μὰ ποῖος μοῦ τόχε πεῖ! Πίσω μου δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὴ δασκάλα. Μπροστά μου τὰ παιδιά ἦταν σ' ἀπόστασιν. Ἀδύνατον νὰ καταλάβω. Μήπως μοῦ τόπαν οἱ... τοῖχοι; Μήπως ἡ δασκάλα; Μὰ ἂν μοῦ τᾶλεγε ἡ δασκάλα, τί δασκάλα θάταν;

Τὸ μυστήριον ἔμεινε ἄλυτο γιὰ μένα. Κι' ἦρθαν οἱ ἐξετάσεις. Ἦρθαν πρῶτος σ' ὅλην τὴν τάξιν κι' αὐτὸ με γέμισε ὑπερηφάνεια. Μὰ πάντα εἶχα στὸ νοῦ μου τὴ δοτικὴ. Κι' ὅταν ἡ δασκάλα ἦρθε νὰ με φιλήσῃ, τὴν κοίταξα μ' ἓνα σοβαρὸν κι' ἐρωτηματικὸ βλέμμα ποὺ θυμᾶμαι καλὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου της, τὴν ἔκανε νὰ σοβαρευθῇ καὶ νὰ συγκινηθῇ. Κατάλαβε καλὰ τί τὴ ρωτοῦσα. Κι' ἀρπάζοντάς με, με φίλησε συγκινημένῃ λέγοντάς μου:

—Κι' οἱ τοῖχοι καμιά φορὰ ἔχουν στόμα γιὰ τὰ καλὰ παιδάκια!...

Τάκης Χωριανός

Ἀ Βραβεῖον (Μεγάλῃ Τάξιν)

(Τὸ βραβεύθη διήγημα τοῦ *Ντίνου Ὁμήρου* θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρι τῆς Ἱταλίας, συνεργάζομενος μετὰ τῆς «Διάπλασις», διοργανῶσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὰς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παραινῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20 μ.) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΜΕ τὰ σημερινὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος τελειώνουν οἱ παραινῶσις καλοκαίρινοι Διαγωνισμοί. Δὲν μένει τώρα παρὰ τὸ Πένταθλο 1934—35, ποὺ κι' αὐτὸ δὲν θὰ γρήγορα νὰ κριθῇ. Στὸ μεταξὺ θὰ δημοσιευθοῦν ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν Ἀδύνατον. Ἡ προσπάθεια εἶναι νὰ ἐνημερωθῶ ὥστε στὸ ἑξῆς νὰ μὴν ἀρῶνται ἀποτελέσματα κανενὸς Διαγωνισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ πλοποιήσω μερικόνους, γιὰ νὰ μὴν εἶναι τόσο πολὺπλοκοι καὶ νὰ μὴν ἀπαιτῇ πολὺν καιρὸ ἡ κρίσις.

Μαῦρο Διαμάντι, ὅσες Ἀσκήσεις κι' ἂν λύσῃς, μπόρεῖς νὰ λάβῃς μέρος στὸν Διαγωνισμό, φτάνει νὰ στέλνῃς κατὰ ῥῶτις λύσεις σου γραμμένες κατὰ τὸν κανονισμὸν σὲ λυσόχαρτο. Ἐννοεῖται πὼς ὅσο περισσότερες ὀρθεῖς λύσεις ἔχεις, τόσο καὶ περισσότερες πιθανότητες νὰ πάρῃς βραβεῖο ἢ ἐπῆριον. Ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ καὶ μιὰ εὐφημὸς μυσία εἶναι ἀρκετὴ. Στὸ λυσόχαρ-

τὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψῃς ὁλόκληρη τὴν Ἀσκήσιν. Ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς τῆς κι' ἡ λύσις της. Π. χ. 650. *Πάρος-φάρος*. Τίποτ' ἄλλο. Ἐπίσης, καὶ ἓνα μόνον συνδρομητὴν ἐν ἐγγράφῃ, θὰ λάβῃς μέρος στὸν Διαγωνισμό Ἑσπερινοῦ. Ὅσο γιὰ τὰ μέλη ἐνὸς Συλλόγου, καὶ πέντε νὰ εἶναι στὴν ἀρχή, ἀρκοῦν.

Μὰ μεγάλῃ χαρὰ, *Ἀγνούλα*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸ. Ἦταν καὶ μεγάλο, εἶχε καὶ πολλὰ ὑστερόγραφα ποῦ, δὲν ἔξω γιατί, μᾶρσσαν πολὺ. Εἶδα πόσα τράβηξες μετὰ τὴν ἀρρώστειά σου, παιδί μου, ἀλλὰ νὰ πῶς σὲ φύλαξε ὁ Θεὸς καὶ τώρα εἶσαι καλὰ. Τὸ κομμάτι σου ἐκείνο δὲν τὸ ἔχω πιά! Πρέπει νὰ μοῦ τὸ ξαναστεῖλῃς. Στείλῃς κι' ἀπὸ τὰ ἄλλα δὲν παίρῃς ποῦ εἶναι γιὰ πολὺν καιρὸν παιδί, ἂν εἶναι ὠραία. Χάρηκα ποῦ ἔμαθα καὶ γιὰ τὴν παλιά μου *Ἀρχοντοπούλα*. Ἀκούς νὰ βρίσκεται τώρα στὴν Ἰαπωνία! Γράψε τῆς τὰ χαιρετισμοτά μου καὶ πῆς τῆς πὼς πάντα τὴ θυμοῦμαι.

Ἔχεις δικίον, *Κουκαράτσα*, ἀργήσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀλλὰ καὶ σὺ, ἂν εἶχες κάτι νὰ μοῦ πῇς, μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Αὐτὸ νὰ κάνῃς ἄλλῃ φορὰ, ἂν τύχῃ πάλι νὰ γρήγορα. Στὴς Μικρὰς Ἀγγελίης, ἔνας ποὺ ἀποκαλύφθηκε μορεῖ ἐξαίρετα νὰ πάντησῃ «δὲν εἶμαι ἐγὼ» ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσῃ κι' ἡ Διάπλασις πρέπει νὰ εἶναι ἀλήθεια. Γιὰ κανένα λόγο, βέβαιον, δὲν μπορῶ νὰ πῶ φέμα. Ὑπολοιπὸν στὴ διάθεσίν σου ἔχω δρ. 14,20.

Ἀρκετὰ καλοὶ οἱ βραβοῖς σου, *Δοξαμένον Ἀκρωτήριον*, ἀλλὰ τοῦ χρόνου νὰ εἶναι καλότεροι, γιατί θὰ ἐπιμεληθῇς στὰ μαθήματα ποῦ εἶσαι κάπως ἀδύνατος. Ὁραῖα μοῦ περιγράφεις τὴν ἐντύπωσίν σου ἀπὸ τὸ Βουλόμετρο ὅπου πέρασες τὸ καλοκαίρι. Ἀλήθεια, εἶχες τὴν ὑπομονὴ νὰ μετρήσῃς πόσες λέξεις ἔχεις ἓνα δωδεκάσέλιδο φυλλάδιό μου; Ἔτσι μαθαίνω τώρα κι' ἐγὼ πὼς εἶναι, ὅλες μαζὺ, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν, 7,890! Ὁραῖον ὅμως πὼς κάνεις λάθος! πολὺ περισσώστερ' ἔχεις. Ἀλήθεια, ἐπειδὴ βγαίνω 58 τῶρα χρόνια—ἀσυνήθιστο γιὰ περιοδικὸ νὰ εἶναι τόσο μακρόνιο—πολλοί, ποῦ με ἤξεραν στὰ νιάτα τους, νομίζον πὼς ἐπαφα πιά. Ἔτσι κι' ἡ μαμμὰ σου ἔμαθε πὼς ὑπάρχει ἀκόμα ὅταν εἶδες στὴν ἐφημερίδα πὼς με βράβευσε ἡ Ἀκαδημία, κι' ἐσπεύσε νὰ σ' ἐγγράφῃ συνδρομητὴν—πρᾶγμα γιὰ τὸ ὅποιο δὲν μετανόησε βέβαιον...

Εἶδα, *Φοίβη*, τί ὠραία ποῦ πέρασες καὶ στὴ Φτέρη τοῦ Αἰγίου, τὸ ψηλὸ βουνὸ μετὰ ἔλατα. Τώρα περιμένω τὸ κομμάτι σου ποῦ βέβαιον, σάν πρῶτον, θὰ τὸ κρῖναι μ' ἐπιστολὴν. Ναί, νὰ ἴδρυσες αὐτὸ τὸ Σύλλογον, ἀφοῦ ἔχες τόσο καλὸς σκοποὺς σάν καλὰ παιδιὰ ποῦ εἶσες. Ὅσο γιὰ τὸ Καταστατικόν, θὰ τὸ συντάξῃς καὶ θὰ τὸ ψηφίσῃς σεῖς, χωρὶς νὰ τὸ ὑποβάλλῃς τε σὲ κανένα πρὸς ἔγκρισιν. Τὰ σημερινὰ τῶν ἀνηλίκων, τῶν μαθητῶν, οἱ Μικροὶ Σύλλογοι, δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο, ὅπως τὰ σημερινὰ τῶν μεγάλων.

Δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη ἡ ἐπιταγή, *Ἀστρον τῆς Αὐγῆς*, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀπάντησα στὸ γράμμα σου ἐκεῖνο ὅταν λογάριζες πὼς ἦταν ἡ σειρά του ἀπὸ τὸ «εἰς δόξας ἐπιστολὰς ἔλαβα κατὰ» ποῦ βάξω στὸ τέλος τῆς Ἀλληλογραφίας. Δὲν θυμοῦμαι τώρα ἂν σοῦ ἀπάντησα κατόπιν. Ὡστόσο ἔλαβα τὴ συνδρομὴν τοῦ νέου μου φίλου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθωμά. Ἐλαβε ἐπίσης τὴν ἀπάντησίν σου στοὺς Διαγωνισμοὺς Ζωγραφικῆς καὶ Τυπογρ. Λαθῶν.

Ἀλήθεια, *Χιονισμένο Δενδράκι*, ἔχω πολλὰ διαπλάσσοινα στὴ Ζάκυνθο κι' ἡ διαπλάστικὴ κίνησις εἶναι ζωηρὴ. Κι' αὐτὸ ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια, γιατί παλαιότερα τὰ Διαπλάσσοινα ἐκεῖ ἦταν πολὺ πρὸς λίγα. Τὴ νὰ σημαίνῃ αὐτὸ; Τὰ σημερινὰ Ζακυνθινόπουλα εἶναι πρὸς φιλόμουσα, ἡ δὲ τόπος εὐμερεῖ σήμερα περισσοτέρως. Γιὰ τὸ προγγυμένον γράμμα σου δὲν θυμοῦμαι. Σ' αὐτὸ ὅμως βρήκα τὰ χρήματα καὶ συμμορφώθηκα. Θὰ ἔλαβες ὁ τετράδια.

Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν *Ἀνθισμένη Γαζία* καὶ τὸν ἐξάδερφό της τὸν *Πήγασον* γιὰ τὴν... γλυκαίαν τὴν ἐπίσκεψιν: μοῦ ἔφεραν καθέννας ἀπὸ ἓνα κουτί γλυκὸ τῆς πατρίδας τους τῆς Χίου.

Ἔχεις δικίον, *Βασιλεῖ Βουλγαροκτόνε* οἱ σωστοὶ ἀριθμοὶ τῆς πρώτης λέξεως τοῦ Κρυπτογραφικοῦ τοῦ 41 φυλλαδίου εἶναι: 1232445627. Ἔχεις παραλειπθεῖς δηλαδὴ τὸ προτελευταῖον 2. Ἀλλὰ τὸ λάθος εἶναι τόσο εὐνόητον! Περιμένω τὴν ἐντύπωσίν σου ἀπὸ τοὺς Βαλκανικοὺς Ἀγῶνας. Ἔ, ὅταν συναγωνιζόμεστε, μεταξύ μας, Βαλκάνιοι μετὰ Βαλκανίους, ἔχουμε καὶ νίκας. Μὰ ὅταν τρέχουμε μετὰ ῥῶτις τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλῶν, Γαλιωνέζων... εἶναι λιγὰς δύσκολο.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νὰ παντήσω. *Μίρκα*, *Ὀδρανὲς Πολύφωτες*, *Ἀρσενικός Νο 1*, *Φεγγαρόλουστη Βραδύα*, *Δευκίη*, *Κύνες*, *Βουσοῦλα*, *Χαλαυγὴ*, καὶ *Ζαπ-πῆς*, καλὰ μοῦ παιδιὰ, μετὰ πολλὴ εὐχαρίστησιν διάβασα τὰ ὠραία γράμματά σας, ἐξέτρεσα τὴν παραγγελίαν σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

διαβάσω με τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· «ἀπλὰ» στοιχεῖα εἶναι νά, αὐτὰ πού δια-
βάσεις τώρα· «παχέα» εἶναι αὐτὰ τὰ πιό
χοντρά, τὰ πιό μαύρα πού μεταχειρίζο-
μαι γιὰ τὰ ψευδώνυμά σας· καὶ «κε-
φαλαῖα»... μὰ δὲν ξέρετε τὰ κεφα-
λαῖα; εἶναι τὰρχικά τῶν κυρίων ὀνομά-
των καὶ τῶν παραγράφων· «χωριστοὶ στί-
χοι» εἶναι χωριστὴ ἀράδα, μόνη τῆς, ὅχι
συνέχεια μετὰ τῆς ἄλλης· π: χ: ἕνας τίτλος
στὴ μέση ἢ μιὰ υπογραφή στὴν ἄκρη·)
Δέλαν Γ. Σαχίνη (πολὺ μ' εὐχαρίστησε,
μικρούλα μου, τὸ γραμματάκι σου· νὰ μοῦ
γράψης κάπου-κάπου ἀφοῦ μάγαπῃς πο-
λὺ... **Ἀργίνην Σ. Χριστοδούλου, Εὐ-
τυχίαν κτλ. κτλ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5
Ὀκτωβρίου θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 17
Δεκεμβρίου.

528. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Τί, τί; κακὰ μὴν ἄκουσα,
Μή, δηλαδή, παράκουσα;
Κι' ὅμως μπροστά μου ἔκει
Μιὰ λίμνη ξεπροβάλλει,
Ὡραία καὶ μεγάλη,
Ἀμερικανική. Σπίθα
529. Μεταγραμματισμὸς
Κράτος εὐρωπαϊκὸ
Γίνεται κουραστικὸ
Καὶ καταναγκαστικὸ,
Ἀντί οὐ ἐν' ἄλφα ἂν μῆ
Κι' ἕνα γιώτα ἂν γίνη εἰ.

Περσεύς

530. Μεταγραμματισμὸς - Τονόγραφος

Τοῦ ἀλλάζω τὸ λαῖμ
Καὶ τὸν τόνο κατεβάζω,
Κι' ἀπὸ τὸ ψηλὸ βουνό,
Βλέπω τώρα καὶ θαυμάζω
Ἐνα πρᾶγμα πού κινεῖ
Κάθε εἰδους μηχανή.

Γαρυφαλο

531. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
* * * * * = Κάτοικος ἑλλ. χώρας
* * * * * = Μέταλλον
* * * * * = Ρῆμα τῆς κοινῆς.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Μπατερφαῦ

532-533. Μεταμορφώσεις

- 1.—Ἡ **Πάρος** διὰ 4 μεταμορφώσεων
νὰ γίνη **νῆσος**.
- 2.—Τὸ **μέρος** διὰ 4 μεταμορφώσεων
νὰ γίνη **χώρος**.

Κλέφτης τοῦ 21

534. Φωνηεντόλιπον ἐκ Ποικίλης Ἀγροστιχίδος

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, σχηματίζουν φω-
νηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * - * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

- 1, Κένταυρος· 2, Βασίλισσα τῆς Ἑλ-
λάδος· 3, ὁ Σωτήρ· 4, Ὁμηρικὴ βασι-
λόποις· 5, Τὸ ἐναντίον τῆς δουλείας.

Βασκαροῦ

535-539. Ὁμοιόμορφα Ἑλισσομό- φωνα

- 1, **αο** = πτηνόν· 2, **αο** = θηρίον· 3,
αο = φωτιστικόν· 4, **αο** = ιδιότης τῶν
σωμάτων· 5, **αο** = μυστήριον.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

540. Γριψος

Ο α Γ ν

Δόνιφαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 31

354. Ἰώσηπος (Ἰος, ἵππος). — 355. Λέων-Δυὼν. — 356. Κάφρος-τάφρος. — 357. Ὁ Μίδα. τὸ μῦδι. — 358. Διαπλα-
σόπουλα, γειά σας! (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ
στίχον ἐκ τῶν κάτω, δεξιόθεν καὶ ἀρι-
στερόθεν ἐναλλάξ). — 359. Σούπα (Φρο-
ΣΩ! ΜΠΑ). — 360. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
(Ἀθηνᾶ, Ἀλκαῖος, ἄρκτος, Ἰστιάδα,
μόλυβδος, Πισιδία, Γαρούνας, Βελι-
γοράδιον, Δημοσθένης, Ἐμπεδοκλῆς).
— 361. Ἐνα κι' ἕνα κάνουν δύο (ἐν α
κε, νάκα, νοῦν δύο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—724]

Λυσόχαρτο, θερμὰ συλλυπητήρια γιὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατέρα σου.

Γλυκεῖα **Παρηγοριά, Μελαγχολική**
Ὀνειροπόλος, Πριγκίπισ. τ. Δολλαρίων

[ΑΣ'—725]

Αγαπημένη μου, **Γλυκεῖα Παρηγοριά**, τὰ
πιό θερμὰ μου συγχαρητήρια γιὰ τὸ
ἀριστα τοῦ ἀπολυτηρίου σου.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

[ΑΣ'—726]

Νιούλα, μήπως σοῦκανα κακὸ καὶ θύ-
μωσες; στείλε μου τὰ μυθιστορή-
ματα.

Τρελλοκόριτσο

[ΑΣ'—727]

Κρητικόπουλο, Πέριφημο ἀποτέλε-
σμα!!! Γελάστηκες νομίζοντας τὴ
φουρτούνα μακριά, ὥστε νὰ ἐπιμένης.

Εὐτυχία

[ΑΣ'—728]

Σκνίπα, τὸ Γαρυφαλλο... ρουχαλί-
ζει!! Ἐνα γλυκοσίμπημα καὶ ξυπνᾷ
ὁλόρθη. Ἐμπρός.

Εὐτυχία

[ΑΣ'—729]

Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμορ—Διονύσιος Ἀ-
σκούνης. Ἀρχικατάσκοπος 22 «ὅχι».
Ὅποιος μπορεῖ ἄς μάποκαλύψῃ.

Ὁμίχλη

[ΑΣ'—730]

Πούκ, ἀντὶ Ζουζοῦ βάλε Γ... Δὲν εἴ-
ναι ἔτσι, Ἀντικόν Ἀλας; Καλὰ ἔ-
λεγε ὁ Αἰσωπος...

Πάρι, πρὸς Θεοῦ! μὴ ρίχνεις βολὰς
ἄδικα, γιὰτὶ... δὲν πιάνουν...

Γελασίνα, Βλάση Ἀειθαλή, πολὺ συ-
νεπτεῖς στὸ ραντεβού... Μπράβο!!

Τρελλὴ Νεότης

[ΑΣ'—731]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετ' ὁλους ες'
μὴν ἀρνηθεῖτε! στείlate: Κατίναν
Χαλκοκονδύλη, Χαριλάου Τρικούπη 41,
Πειραιᾶ, διὰ: Ἀνοιξιὰτικο Χαμόγελο

[ΑΣ'—732]

Διαπλασόπουλα-ες, ἐξακολουθεῖ τὴν ἀν-
τιλλαγή Μ. Μυστικῶν, ἰδίως μετ' Εὐθυ-
Ἑλληνοπούλα, Φοιβῆ, Ζακυνθινούλα, Γα-
ληνεμένη, Παπαγαλάκι, Ἀρσενειάδα Νο 7·
περιμένω ἀνυπόμονα στὴν ἀνω διεύθυνσιν
διὰ: **Μαῦρο Διαμάντι**

[ΑΣ'—733]

Κινέζοι, Κινεζοπούλες, ἐδιαβάσατε τὴν
[ΑΣ'—712];

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—734]

Παπαγαλάκι, τὰ... **Μακαρό-
νια!!!!**

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—735]

Πλωτάρχης—Βέργη. Εὐθυμὸς Σημαιο-
φόρος—Πανοπούλου. Ξανθὸς Δόκιμος
—Πραποπούλου. **Σεληνιώτικος Ψαράς**

[ΑΣ'—736]

Φαουστίνος—Δ... ἄλληλογροφου-
με; Δ/ις: Κα Στεργίου, Κεραμέων
6, Ἀθῆναι, διὰ: **Σεληνιώτικο Βράχο**

[ΑΣ'—737]

Διαπλασόπουλα 18 καὶ ἄνω ἐτῶν, ἔνα
τετραδιάκι σας σωστὴ γιορτὴ γιὰ μένα.
Στείlate: Ἐλενα Παπαδοπούλου, Ναυμα-
χίας Ἑλλης 40, Πάτρας. **Κίτρινη Ἀράχνη**

[ΑΣ'—738]

Παρατείνουμε τὸν Διαγωνισμό [ΑΣ'—576]
ἐπὶ ἕνα μῆνα καὶ ἀποκαλύπτουμε με-
ρικὰ μέλη τοῦ Σ. Α. Ψ.: Ἀρσενειάς Νο 3—
Ρ. Σώκου, Νο 6—Β. Μιχαλοπούλου, Νο 7—
Β. Τράκα, Νο 12—Α. Βελέντζου. Σὰς ἄρρες;
Ἀντὶς Χαράς, Πουλί τοῦ Δάσους

[ΑΣ'—739]

Θύελλα, **Μικρὴ Ἀεροπόρος, Κόρη**
τῶν Κυμάτων κ.λ.π. εἰσθε φέτος
ἀρσενειάδες; Τί γίνεται ὁ σὺλλογος;
ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

[ΑΣ'—740]

Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, Ὅχι! Ἀλλὰ γιὰ
τὴν αὐτὴν ἢ ἐρώτησις; **Γελασίνα**

[ΑΣ'—741]

Βλάση Ἀειθαλή, ποῖα ἢ νέα σου Δ/ις;
Γελασίνα

[ΑΣ'—742]

Ξανθὸ **Ναύαρχε**, δὲν εἶμαι ὑποχρεω-
μένος νὰ ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς
σου, καίτοι κατώτερος, παρὰ μόνον ἐν
ὕπνῳ. Δέχεσαι νὰ ἀλληλογραφῶμεν;
Στείlate πρῶτος: Κύριον Α. Κανελλόπουλον,
Μάγερ 26, Ἀθῆναι, διὰ Ε. Σ.

Εὐθυμὸς Σημαιοφόρος

[ΑΣ'—743]

Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, μ' ἄρρες πολὺ τὸ
γιώτ! Θυμᾶσαι τί ὥραία περάσαμε
στὸ μπάνιο καὶ τίς βουτιές πού ἔφαγα;
Ἀκόμη ἔχω πονοκέφαλο ἀπ' τίς πατη-
τές!!!

Τζιτζιφιόγκα

[ΑΣ'—744]

Εὐθυμὸς Σημαιοφόρος, πόσα ψέμματα σοῦ
κολλᾷ ὁ Ντέτεκτιβ-Φάντασμα. **Νάντια**

[ΑΣ'—745]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, ἀγγλικά ἄρχι-
σα νὰ γράφω δύο φυλλάδια πρὶν ἀπὸ
σένα. Ἀχ!... δόκιμε!!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—746]

Στέφανε τῆς Δόξης... μεγάλες ματαιό-
δοξε... τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα πα-
ραλείπονται...!!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—747]

Ζακυνθινούλα, σὲ πιστεύω. Ξανθὸ **Ναύα-
ρχε**, Κύριε τοῦ Ντάναιγκ, γράψτε στὴν:
[ΝΣ'—711]. Ζουζοῦ, καλῶς ἦλθε.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—748]

Εὐχαριστῶ **ΔΟΥΛΗ, ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΕ**, γιὰ
τὸ μορφο βιβλίο πού μοῦ ἔστειλες.

ΜΥΡΤΙΣ

[ΑΣ'—749]

Στέφανε τῆς Δόξης, ὁλοφύχως σοῦ εὐ-
χόμαι χρόνια πολλά. Ὁμίχλη, ἀνταλ-
λάσσομεν τετραδιάκια;

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

[ΑΣ'—750]

Διορίζομεν ἐπίσημον ἀντιπρόσωπόν μας
εἰς Κοπριστάν τὸν **Ἀλκην Ναυάρο**.

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ Ι

[ΑΣ'—751]

Στέφανε τῆς Δόξης, στὴν γιορτὴ σου θέ-
ξου **ΑΠΕΙΡΕΣ ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ**.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ